

Sygn. akt VII U 120/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Katarzyna Błażejowska
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2021 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy J. B.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w B.

z dnia 14 grudnia 2020 r., nr (...)

oddala odwołanie.

Sędzia Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII U 120/21

UZASADNIENIE

J. B. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. z dnia 14 grudnia 2020 r., którym uchylono w części orzeczenie Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w I. z dnia 6 października 2020 r. w zakresie szkolenia, w tym specjalistycznego oraz orzeczono, że J. B. wymaga szkolenia przywarsztatowego. W uzasadnieniu WZN wskazał, że skład orzekający stwierdził, że choroba zasadnicza powoduje istotne obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co stanowi o uznaniu lekkiego stopnia niepełnosprawności. Ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dają się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne. Organ wskazał, że odwołujący nie wykazuje ograniczeń kwalifikujących do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

W uzasadnieniu odwołania J. B. wskazał, że nie zgadza się z orzeczeniem, ponieważ jego ręka nie wróciła do sprawności, co uniemożliwia mu podjęcie zatrudnienia. Podkreślił, że stopień lekki nie uprawnia go do ubiegania się o świadczenia pomocowe, które będą jego źródłem utrzymania do czasu powrotu sprawności ręki.

W odpowiedzi na odwołanie organ wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że zakres naruszonej sprawności organizmu odwołującego, spowodowany stanem po pogryzieniu przez psa: uszkodzenie nerwu promieniowego prawego z niedowładem nadgarstka i ręki, po leczeniu operacyjnym aktualnie nie powoduje konieczności częściowej lub czasowej pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych. Orzekany jest usprawniany, zaopatrzony w ortezę. Nadto organ wskazał, że jest on samodzielny w samoobsłudze i zdolny do uczestnictwa w życiu społecznym. Ma trudności w

czynnościach wymagających użycia obu rąk, jednak nie w stopniu skutkującym koniecznością pomocy. Stwierdzono natomiast istotne obniżenie zdolności osoby zainteresowanej do wykonywania pracy. W celu poprawy funkcjonowania zaleca się odpowiednie zatrudnienie na otwartym rynku pracy.

Sąd ustalił, co następuje:

Wnioskiem z dnia 14 września 2020 r. J. B. zwrócił się do Powiatowego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w I. o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności. We wniosku wskazał, że wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Wskazał, że wymaga pomocy w wykonywaniu czynności samoobsługowych oraz prowadzeniu gospodarstwa domowego. Jednocześnie wskazał na samodzielne poruszanie się w środowisku.

Dowód: wniosek o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 14.09.2020 r. – akta WZN

Orzeczeniem z dnia 6 października 2020 r. Powiatowy Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w I. zaliczył J. B. do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim o symbolu przyczyny 10-N, do dnia 31 października 2021 r. Jednocześnie PZN nie stwierdził konieczności stałego współdziałania lub długotrwałej opieki innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Dowód: orzeczenie PZN w I. z dnia 06.10.2020 r. – akta WZN

Od powyższego orzeczenie odwołujący złożył odwołanie.

Orzeczeniem z dnia 14 grudnia 2020 r. Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w B. zmienił powyższe orzeczenie wyłącznie w zakresie szkolenia uznając, że J. B. wymaga szkolenia przywarsztatowego.

Dowód: orzeczenie WZN w B. z dnia 14.12.2020 r. – akta WZN

U odwołującego ustalono rozległe blizny pourazowe prawego dołu łokciowego po przebytej ranie szarpanej w dniu 18 lutego 2020 r. z uszkodzeniem nerwu promieniowego powodującym częściowy niedowład ręki prawej.

Zarówno pod względem schorzeń neurologicznych jak i chirurgicznych odwołujący kwalifikuje się do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Dowód: opinia sądowno-lekarska z dnia 05.04.2021 r. – k. 15-17, opinia sądowno-lekarska z dnia 07.10.2021 r. – k. 37

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie Sąd wskazuje, iż zgodnie z art. 148¹ § 1 k.p.c. sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty lub sprzeciwu od wyroku zaocznego sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W niniejszym postępowaniu Sąd doszedł do przekonania, iż okoliczności sprawy są na tyle jasne, iż nie jest konieczne prowadzenie rozprawy, wobec czego postanowienie dowodowe jak również wyrok wydał na posiedzeniu niejawnym.

W ocenie Sądu odwołanie nie było zasadne.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację zawartą w aktach sprawy jak i aktach pozwanego organu, których autentyczność oraz wiarygodność nie była kwestionowana przez strony postępowania. Nadto Sąd kierował się treściami opinii sądowno-lekarskich biegłych neurologa oraz chirurga, które w ocenie Sądu są logiczne i spójne. Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd kierował się zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu była ocena czy stan zdrowia odwołującego uzasadnia zaliczenie go do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

W tym celu sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych neurologa oraz chirurga. Na podstawie przedstawionej dokumentacji medycznej znajdującej się w aktach sprawy, badania przedmiotowego i podmiotowego biegły neurolog stwierdził naruszenie sprawności organizmu kwalifikujące do uznania lekkiego stopnia niepełnosprawności. Biegły wskazał, że występują pewne trudności w pełnieniu ról społecznych, jednak nie w stopniu wymagającej częściowej lub czasowej pomocy innych osób w życiu codziennym. Jednocześnie wskazał, że odwołujący wymaga szkolenia specjalistycznego. Nadto wskazał, że nie stwierdza się naruszenia sprawności organizmu, niezdolności do pracy albo zdolności do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub konieczności czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Tym samym biegły podzielił orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności.

Również biegły sądowy chirurg stwierdził, na podstawie analizy całości zgromadzonej dokumentacji medycznej, że stopień naruszenia sprawności organizmu u odwołującego pozwala zaliczyć go do lekkiego stopnia niepełnosprawności okresowo od daty złożenia wniosku o przyznanie stopnia niepełnosprawności do dnia 31 października 2021 r. Biegły sądowy chirurg również wskazał, że stwierdzone u odwołującego naruszenie sprawności organizmu powoduje obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną. Biegły wskazał, że występujące ograniczenia w pełnieniu ról społecznych nie wymagają częściowej czy czasowej pomocy innych osób w życiu codziennym. Tym samym biegły również podzielił stanowisko PZN oraz WZN.

Żadna ze stron niniejszego postępowania nie kwestionowała wniosków biegłych, którzy wydali opinie po gruntownej analizie akt sprawy uwzględniając całą dostępną dokumentację lekarską oraz dostępne akta sądowe. Wnioski omówiono rzeczowo, sformułowane zostały one w sposób jasny i precyzyjny, a ich końcowe stanowisko zostało przekonująco i logicznie uzasadnione. Przedstawione konkluzje są kategoryczne, a ich uzasadnienie przedstawione zostało w sposób przystępny i zrozumiały. Powołani w sprawie biegli są doświadczonymi specjalistami z dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom wnioskodawcy, a poziom ich wiedzy i sposób umotywowania orzeczenia powoduje, iż Sąd przeprowadzoną w sprawie opinie uznaje za w pełni trafne, zaś wnioski z nich płynące uznał za własne.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd pragnie zaznaczyć, iż zgodnie z legalną definicją zawartą w art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 511, t.j. z zm.; dalej zwana ustawą o rehabilitacji) niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy.

Na mocy art. 4 ust 3 ustawy o rehabilitacji do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Natomiast do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust 2 ustawy o rehabilitacji).

O istnieniu umiarkowanego stopnia niepełnosprawności przesądzają powyższe przesłanki. W niniejszej sprawie odwołujący jest osobą z naruszoną sprawnością organizmu jednakże jego schorzenia powodują jedynie obniżenie zdolności do wykonywania pracy, co zgodnie z § 31 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności

(tj. Dz. U. z 2015 r., poz. 1110, ze zm.) oznacza naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną. Istnieje jednakże możliwość kompensacji ograniczeń. Oznacza to wyrównanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust 2 rozporządzenia). Należy wskazać, iż ubezpieczony jest samodzielny w samoobsłudze i zdolny do uczestniczenia w życiu społecznym. Jedynie w niektórych aspektach życia doznaje ograniczeń w zakresie prowadzenia gospodarstwa domowego.

Powyższe prowadzi do konkluzji, że odwołującego należy zaliczyć do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc w zw. z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Katarzyna Błażejowska